

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/480/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225935
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225935.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: G., s.r.o., so sídlom J., G. XX, W.: XX XXX XXX, zastúpeného S. kanceláriou V. G., s.r.o., so sídlom J., N. 4, proti odporcovi: D. republika - C. spravodlivosti D. republiky, so sídlom J., X. námestie XX, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 12C/157/2012-30 zo dňa 15. apríla 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 682,28 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Súd prvého stupňa rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p., lebo išlo o drobný spor. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti, t.j. od 01.02.2002 do 31.05.2010, § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 veta druhá a § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní poverenia, resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvého stupňa zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti uznesením po 296 dňoch /9,73 mesiaca/ po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti a nie navrhovateľom tvrdenej lehote 12,41 mesiaca. Navrhovateľ sa domáhal náhrady skutočnej škody vo výške 125,- Eur spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania, no nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočných nákladov. Okrem toho nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikočiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré je možné zahrnúť do náhrady trov konania exekúcie a došlo by k dvojitému plneniu. Z týchto dôvodov súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol súd toho názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch s prihliadnutím na dôvody uvedené v § 17 ods. 3 cit. zákona a to hlavne z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol v dôsledku trvania exekučného konania. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventii povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Navrhovateľ poukazuje na vyvolanie uvedených rizík, avšak je všeobecne známe a počíta sa pri každom

podnikaní s určitým rizikom podnikania. Samotnú situáciu vyvolal sám navrhovateľ aj tým, že z dvoch možných alternatív v základnom konaní si vybral súkromnoprávny orgán - rozhodcovský súd a dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi ako nositeľmi verejnej moci. Za predpokladu, že by rozhodcovské súdy postupovali spôsobom ako všeobecné súdy a vychádzali by zo súdnej praxe a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, k danej situácii by nemuselo dôjsť. Preto súd zamietol žalobu aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi, pretože žiadnu nežiadal a ani mu žiadna nevznikla.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktorého tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny

úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a podľa ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v návaznosti na ust. § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000,- eur, a v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. dňa 15.04.2013 verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednanie nie je potrebné nariaďovať, ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote (dňa 02.04.2013) s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd tak rozhodoval vo veci podľa ust. § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom.

Postup podľa ust. § 115a predstavuje výnimku zo zásady, že súd môže vykonať skutkové zistenia len tým z dôkazných prostriedkov, ktorými bol vykonaný dôkaz spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Skutkové zistenia súd preto robí z listín, ktoré predložili účastníci k návrhu, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich tieto nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu. Z tohto potom následne vyplýva, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 115a O.s.p. nemožno založiť na tom, že niektorý z účastníkov nenamietal bremeno tvrdenia, alebo dôkazné bremeno.

Z obsahu spisu vyplýva, že súdny exekútor JUDr. O. T. podal dňa 28.05.2010 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp.zn. EX 4452/10 v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnému I. Q. na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 00941/10, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská, a.s. dňa 23.03.2010, ktorý sa stal právoplatným dňa 12.04.2010 a vykonateľným dňa 15.04.2010.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 07.04.2011 č. k. 61Er/1278/2010-11 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s tým, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. K zamietnutiu žiadosti po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia došlo zo strany exekučného súdu z dôvodu, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom. Exekučný súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorá má charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky s tým, že zároveň súd konštatoval, že za neprehľadnú nemôže neoznačiť tiež úroveň rozhodcovského rozsudku z hľadiska reflektovania rozhodcu na spotrebiteľské právo, kedy rozhodnutie rozhodcu sa javí ako zjavne formalistické preberajúce argumenty žalujúceho dodávateľa, kedy rozhodca akceptoval neprímeraný 88,56 % poplatok za poskytnutý úver, 0,25 % denný úrok, ktorý považuje za neprijateľnú zmluvnú

podmienku a neprímeranú sankciu. Svojím rozhodnutím preto rozhodcovský súd zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené, teda také, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu.

Navrhovateľ založil svoj nárok v preskúmvanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 03.05.2011 /pričom konanie začalo dňa 28.04.2010/ a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 370 dní.

Ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania žiadne z týchto tvrdení nie je celkom presné. Navrhovateľ podal na súd žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora dňa 28.05.2010 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo uznesením, ktoré bolo vydané exekučným súdom dňa 07.04.2011. Zároveň však tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré sa preukázali ako zásadne odlišné. Ťažko tu potom možno konštatovať, že by sa malo jednať o zhodné tvrdenie účastníkov. Súd prvého stupňa sa následne nijakým spôsobom nevyssporiadal s tým, či zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia v návaznosti na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku po uplynutí zákonnej lehoty predstavuje nesprávny úradný postup súdu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. platného a účinného ku dňu vzniku škody.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné ďalej uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. V tomto smere je preto čiastočne dôvodná odvolacia námietka zo strany navrhovateľa ohľadom vnútornej rozpornosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý v časti nároku týkajúceho sa náhrady nemajetkovej ujmy konštatoval, že v prejednávanej veci by stačilo i samotné konštatovanie porušenia práva bez toho, aby sa zaoberal samotným základom nároku tak, ako bolo vyššie uvedené, takže tým, či možno v prejednávanej veci konštatovať nesprávny úradný postup. Ďalšia odvolacia námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca však dôvodná nie je. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17. októbra 2012 pod sp.zn. 17NcC/112/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. Judita Knociková nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového, jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach,

pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad tak, ako bolo vyššie konštatované.

V konečnom dôsledku však za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi a to aj s prihliadnutím na zachovanie princípu dvojinstančnosti súdneho konania. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí obsahovať náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.) a súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, zistené rozhodujúce skutočnosti a ustanovenia právneho predpisu, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery, z ktorých musí byť zrejmé, akými úvahami sa spravoval, keď danú vec posúdil podľa určitého ustanovenia právneho predpisu. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť svoj postup a dôvody rozhodnutia, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval.

Pokiaľ teda odvolací súd vychádza z toho, že predpokladom zistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody alebo majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym postupom a vznikom škody s tým, že súd prvého stupňa sa z tohto pohľadu vecou vôbec nezaoberal, ako aj v návaznosti na procesný postup súdu prvého stupňa, ktorým bola odňatá možnosť účastníkov konať pred súdom, nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, len rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa pripojiť si príslušný exekučný spis, nariadiť vo veci pojednávanie a vo veci opätovne rozhodnúť.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.